

Üner gegn Hollandi

Dómur frá 10. október 2006 - Yfirdeild

Mál nr. 46410/99

8. gr. Friðhelgi einkalífs og fjölskyldu

Útlendingar. Dvalarleyfi. Brottvísun. Endurkomubann.

1. Málsatvik

Kærandi, Ziya Üner, er tyrkneskur ríkisborgari, fæddur 1969 og búsettur í Tyrklandi. Tólf ára að aldri flutti kærandi til Hollands með móður sinni og tveimur bræðrum, og var með langtímadvalarleyfi þar. Í júní 1991 hóf kærandi sambúð með hollenskri konu. Þau eignuðust son í febrúar 1992 en í nóvember sama ár slitu þau samvistum. Kærandi hélt þó nánú sambandi við konuna og son þeirra. Hinn 16. maí 1993 lenti kærandi í illdeilum á veitingastað. Hann hafði meðferðis tvær hlaðnar byssur og lauk deilunum með því að hann skaut einn mann til bana og særði annan. Hann hélt því fram að um sjálfsvörn hefði verið að ræða en hollenskir dómstólar féllust ekki á það. Kærandi var því sakfelldur fyrir manndráp og líkamsárás og dæmdur til sjö ára fangavistar. Fyrir átti kærandi nokkurn sakaferil að baki vegna ofbeldisbrota. Barnsmóðir kæranda og synir þeirra, en þau eignuðust annan son í júní 1996, heimsóttu hann í fangelsið minnst vikulega. Báðir synir kæranda eru með hollenskan ríkisborgararétt og hvorki þeir né móðir þeirra tala tyrknesku. Hinn 30. janúar 1997 var dvalarleyfi kæranda afturkallað og honum meinað að koma til Hollands næstu tíu ár. Hann skaut ákvörðun dómsmálaráðuneytisins til dómstóla en án árangurs, og hinn 11. febrúar 1998 var hann fluttur til Tyrklands. Hann sneri þó til Hollands á ný og var aftur vísað úr landi hinn 4. júní 1998.

2. Meðferð málsins hjá Mannréttindadómstólnum

Kæran

Kærandi byggði á því að með þeirri ákvörðun að afturkalla dvalarleyfi hans og endurkomubanni til Hollands næstu tíu ár hefði verið brotið á rétti hans samkvæmt 8. gr. sáttmálans, þar sem hann hefði verið aðskilinn frá fjölskyldu sinni.

Niðurstaða deildar

Eftir að deild hafði komist að þeirri niðurstöðu í dómi frá 5. júlí 2005 að ekki hefði verið brotið gegn rétti kæranda samkvæmt 8. gr. sáttmálans óskaði kærandi þess að málinu yrði vísað til yfirdeildar samkvæmt 2. mgr. 43. gr. sáttmálans.

Niðurstaða yfirdeildar

Dómstóllinn féllst á að hinar umdeildu aðgerðir hefðu skert rétt kæranda til friðhelgi einkalífs og fjölskyldu. Þessi afskipti af einkalífi kæranda hefðu þó verið í samræmi við lög og tilgangur þeirra að framfylgja lögmætum markmiðum, þ.e.a.s. í þágu almannaoýggis og til að firra glundroða og glæpum.

Þar sem kærandi hefði búið lengi í Hollandi og stofnað fjölskyldu þar væri ljóst að tengsl hans við landið væru sterk. Hins vegar mætti ekki líta framhjá því að sambúð kæranda og barnsmóður hans hefði varað stutt, og hann hefði aldrei búið með yngri syni sínum. Þrátt fyrir ungan aldur kæranda er hann flutti til Hollands var ekki fallist á að öll félagsleg og menningarleg tengsl hans við fæðingarlandið, Tyrkland, hefðu rofnað.

Hvað varðaði þau afbrot kæranda sem leiddu til brottvísunar hans þá voru þau mjög alvarleg og ekki mætti líta framhjá því, hvað sem fullyrðingum kæranda um sjálfsvörn liði, að hann hefði haft í fórum sínum tvær hlaðnar byssur. Með hliðsjón af því, svo og fyrri brotaferli kæranda, mætti telja að hann væri hneigður til afbrota.

Þá tók dómstóllinn fram að á þeim tíma sem brottvísunin tók gildi hefðu synir kæranda verið mjög ungir, eða sex ára og eins og hálfis árs, og hefðu því ríka aðlögunarhæfni. Þá væru þeir hollenskir ríkisborgarar svo að ef þeir fylgdu föður sínum til Tyrklands væri þeim frjálst að snúa aftur til

Hollands að vild. Ekki yrði þó litið framhjá því að slíkum búferlaflutningum fylgdu ýmis vandkvæði fyrir barnsmóður kæranda. Hins vegar leit dómstóllinn svo á að hagsmunir fjölskyldunnar gætu ekki vegið þyngra en fyrrgreind atriði sem taka þyrfti tillit til við úrlausn málsins.

Dómstóllinn féllst á að það að banna kæranda að koma til Hollands, og útiloka þar með styttri heimsóknir hans þangað, væri í raun meira íþyngjandi heldur en brottvísunin sem slík. Væru hins vegar höfð í huga afbrot þau er kærandi hafði gerst sekur um var ekki talið að hollensk yfirvöld hefðu gengið of langt með þessari ákvörðun. Jafnframt var litið til þess að ef kærandi uppfyllti ákveðin skilyrði, væri honum frjálst að snúa aftur til Hollands að liðnum þessum tíu árum.

Að síðustu tók dómstóllinn til skoðunar kvörtun kæranda er laut að því að þrjú ár hefðu liðið frá sakfellingu hans og þar til dvalarleyfi hans var afturkallað og honum gert að yfirgefa Holland. Dómstóllinn taldi hér skipta talsverðu máli að kærandi sætti enn fangavist í Hollandi þegar hin íþyngjandi ákvörðun var tekin. Enn fremur var litið til þess að yfirvöld hefðu, við ákvarðanatöku sína, litið til allra þeirra þátta er taldir voru skipta máli.

Það var því niðurstaða dómstólsins að ekki hefði verið brotið gegn rétti kæranda samkvæmt 8. gr. Þrír dómarrar skiluðu séráliti.